

have visse Garantier, visse Forudsætninger anerkendt for at gaa ind derpaa, som vi ikke har kunnet enes om med Ministeren. Dette maa da medføre for os, at vi siger: Stemmer ikke.

Wulff: Jeg skal som de foregaaende Talere paa dette sene Tidspunkt være overmaade kort og vil paa mit Partis Vegne sige, at i det store og hele vil jeg kunne slutte mig til de Motiver, som nylig er fremsatte af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). De Betæneligheder, vi nærer ved at gaa med til denne Lov, som jeg er enig med det ærede Medlem i betyder en Suspension af Guldmøntfoden her i Landet, er ikke mindre end dem, det ærede Medlem udtalte, maaske for mange af os egentlig større, idet jeg tror ikke at kunne gaa saa vidt som det ærede Medlem, der nylig talte, og bøje mig for de Hensyn, der har paa-virket Nationalbanken. Men vi staaer med den store Betænelighed i dette Tilfælde, at ogsaa vi hæver tilbage for at paatage os Medansvar for en Lov som denne. Paa den anden Side vil vi dels af de Grunde, som det ærede Medlem nævnedes, dels fordi det her er en Sag, som hører med til det skandinaviske Samarbejde, som vi sætter overmaade stor Pris paa, ikke gerne stemme direkte imod, saa jeg maa anbefale mine Meningsfæller, som det ærede Medlem anbefalede sine Meningsfæller, ikke at stemme ved Afgørelsen med Hensyn til dette Lovforslag.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen): Om end jeg erkender, at det er en alvorlig Sag, vi her beskæftiger os med, forekommer det mig alligevel, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) tog lidt for dystert paa Sagen og i Virkeligheden ikke sagde det rigtige, da han udtalte, at ved denne Foranstaltning suspenderede vi Guldmøntfoden for vort Pengevæsens Vedkommende. Dette er ikke Tilfældet, og jeg mener, at det ærede Medlem ikke er berettiget til at karakterisere dette som Lovens Resultat, at Guldmøntfoden ophæves. Guldmøntfoden opretholdes fuldstændig ogsaa efter denne Lovs Ikrafttræden. Meningen med den første Resolution er nemlig den, at der overhovedet ikke skulde udmøntes Guldmønter, saa længe den Bestemmelse staaer ved Magt. Den kongelige Mønt skal ikke længere være forpligtet til at udmønte Guld paa Anfordring, naar Folk kommer med Guld i Barrer (N. Neergaard: Deri bestaar

Guldmøntfoden! *Schovelin:* Hvad skulde Guldmøntfoden ellers bestaa i?). Den bestaar i de Forskrifter, som findes i Møntloven om, hvorledes hver Mønts Guldhold skal være.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft bemærkede yderligere, at Guldprisen ikke længere vilde være Markedsprisen her til Lands, men en vilkaarligt fastsat Pris. Forholdet er, at den normale Pris paa Guld til en vis Grad kan siges at være vilkaarligt fastsat i Forhold til Varemængden, medens det, som nu sker, er, at Guldet bliver underkastet Markedsprisens Svingninger. Det, at Guldet faktisk for Tiden kan erhverves under den normale Guldpris, er den Omstændighed, som tvinger til denne Forandring. I det Øjeblik, man fra Udlandet hertil indsender Guld, som man forlanger vekslet i Nationalbanken efter pari Kurs, faar man en større Værdi end den, som Vekselkursen berettiger til.

Det ærede Medlem vilde imidlertid i Erkendelse af de praktiske Forhold, som taler for Gennemførelsen af den foreslaaede Foranstaltning, dog ikke være ængstelig for at gennemføre den, hvis ikke det, som er foreslaaet, var, som det ærede Medlem udtrykte det, at Lovgivningsmagtens Myndighed overgaaer til en administrativ Myndighed, paa hvilken Rigsdagen ingen Indflydelse kunde faa. Den administrative Myndighed, der her er Tale om, er Regeringen, og det ærede Medlem kan ikke med Rette hævde, at Rigsdagen ikke kan faa nogen Indflydelse paa Regeringen. Under Samraad om denne Sag i Finansudvalget har jeg, som det ærede Medlem udtalte, selv peget paa det Organ eller de Organer, hvortil det efter min Mening vilde være rigtigt at knytte Rigsdagens vedvarende Indflydelse paa denne Sag, nemlig Tingenes Finansudvalg. Men jeg har ikke kunnet gaa saa vidt, som det ærede Medlem har ønsket, nemlig til, at de Beslutninger, som skulde tages, ubetinget skulde tages i Enighed med begge Tings Finansudvalg. Jeg maa forudsætte som en Mulighed, men ganske vist som en efter min Mening ikke sandsynlig Mulighed og muligvis en aldrig indtræffende Mulighed, at de to Finansudvalg i denne Sag kunde være uenige. Men for saa vidt det skete, at de var uenige, mener jeg rigtignok, at der maatte være en Udvej, saa at der kunde tages en Beslutning, og da vil jeg ikke være i Tvivl om, til hvilken Side min Beslutning maatte falde. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) vil heller ikke være i Tvivl om, hvilket